

ikke kan tro Andet end, at naar Forslaget kommer til fornøyet Behandling, man trods Uenighed om adskillige Punkter maa kunne naa en Overenskomst, saa at Fæsterne paa Lehnene ved dette Lovforslag kunne hjælpes saameget, som de efter Loven af 24de Juni 1854 maatte selv nu kan ønske det. Der er jo dernæst ogsaa et andet Forslag fremlagt af den høitærede Indenrigsminister til nogle nærmere Bestemmelser om Naadigheden over Fæstebøndergodds, og hvor gjerne jeg vilde, kan jeg ikke om det bruge de Ord, at det udmærker sig ved Klarhed og Overtfælselighed, hvormed jeg betegnede det andet. Dette Forslag er ikke noget virkeligt Fremskridt til nogen af Siderne, og det forekommer mig, at det formedelst sin Uklarhed vilde være den forfæstede Sky, der nogenstunde kunde tænkes til at udbrede Uklarhedens Mørke over Fæstelovgivningingen, om det Forslag blev fremmet ganske i den Skikkelse til Lov; det forekommer mig at være dobbelt sørgeligt, at den ærede Minister har forelagt dette Forslag, da det ikke blot staar langt borte fra det, vi i fjor vedtog i det herværende Thing, men betydeligt langt tilbage for det, hvad den høitærede Minister gjentagne Gange erklærede, at han vilde gaa ind paa, og jeg kan derfor ikke Andet, hvormed jeg end bestandigt har udtalt mig for, at et heldigt Forslag i denne Retning maatte kunne føres igjennem, end overfor dette Forslag ønske, at et Forslag i den tarvelige Skikkelse som det forelagte aldrig maa blive ført igjennem; men jeg maa haabe, at det Forslag, der er forelagt i Landstinget, allerede ved Landstingets gode Bistand maa faae en mere gunstig Skikkelse, end det havde ved sin Fremlæggelse og senere her i Folkethinget føres endnu videre til en tilfredsstillende Form. Den ærede Minister mente, at man for alle Tilfælde nok kunde slaa sig nogenstunde tiltaals ved dette Forhold, idet han sagde, at siden 1851 var $\frac{3}{5}$ af Fæstegodset solgt og kun altsaa $\frac{2}{5}$ tilbage; men den ærede Minister glemmer aldeles, at i dette Tal er indbefattet, hvad der i den Tid er solgt af Domænernes Fæstegodds og dernæst, hvad der er solgt af de offentlige Stiftelsers Gods, og skal denne Bemærkning

have noget Trøstende, da maa han sige, hvormeget der er solgt og, hvormeget der ikke er solgt af de private Godser og af Lehnsgodserne i den Tid. Jeg fremdrog allerede i forrige Session dette Spørgsmaal. Hvad kan det nytte, at man tager et Par Tal sporadisk og trækker et Par Steder sporadisk frem og siger: Der ere Godseierne villige til at sælge Fæstegods, naar der saa tillige finder Sted, at f. Ex. i Fyn er der 5 Grevskaber og 9 store Stamhuse, som ikke have solgt og som ingen Tilbøielighed have dertil, og det er et stort Spørgsmaal, om nogen af dem nogenstunde vil følge deres Standsfællers Opfordringer og Exempel, ja i flere af Tilfældene om selv Mænd af den yngre Slægt mere vil følge en anden Retning og bedre have Die for Tidens politiske Krav; derfor tror jeg, at det ærede Thing har Grund til at fastholde Forslaget i den Position, som Forslagsstillerne have fremsat det i, og tillige særligt af den Grund, at det derved viser den ærede Minister, at Folkethinget er fastere i sin Anskuelse om disse Spørgsmaal, end det synes, at den ærede Minister er i sin. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg) forsøgte idag igjen at opretholde den Paastand, han gjorde gjældende i forrige Session, at en nu nys afsød fortjent juridisk Professor ikke havde taget feil i sin Opfattelse af Fæstetvangen og Sammenlægningsretten. Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet igjen; jeg har allerede i den forrige Session vist det ærede Medlem to bestemte Vidnesbyrd, et fra en af Retterne, det var Overretten, og et andet fra Ministeriets Program, som blev fremsat det forrige Aar, og som klart viser, at den almindelige juridiske Forestilling gaar aldeles mod, hvad den nævnte Professor ved Universitetet har sagt, og, naar det ærede Medlem siger saa bestemt, at man har Lovgivinger om Udstyking, men ikke om Sammenlægning, saa vil jeg bede ham lægge Mærke til hele den Række, vi have af Lovbud imod at nedlægge Bøndergaarde og sammenlægge dem. Desværre kan der vel nok desuagtet siges, at der ved Bevillinger trods det almindelige Princip er nedlagt en uhyre Masse Bøndergaarde; naar